

PARAULA I VIDA

50 anys de la Renovació Carismàtica Catòlica

Fa 50 anys, el cap de setmana del 17 al 19 de febrer de 1967, una vintena d'estudiants catòlics nord-americans, a la Universitat de Duquesne, van tenir una convivència prop de Pittsburgh (EUA). Allà van resar per demanar el baptisme en l'Esperit, una acció potent de l'Esperit Sant que transformés les seves vides. Al principi, va semblar que no passava gran cosa. Van fer un descans, van començar a preparar una festa, però poc després es van trobar que cadascun pel seu compte acudia a la capella i allà no podien deixar de resar. Lloaven Déu en veu alta, amb entusiasme; altres sentien un goig que els portava a ballar; altres ploraven d'alegria. Alguns van caure com fulminats davant el Sagrari de la capella, amb un sentiment d'adoració aclaparador. Ho van explicar als altres i es va anar contagiant de campus en campus, de ciutat en ciutat. Cada setmana necessitaven ajuntar-se i resar, en veu alta i amb molta música. Es va estendre per Estats Units i pel món. Els anomenaven «pentecostals catòlics» o «catòlics carismàtics». Així va néixer la Renovació Carismàtica Catòlica (RCC), que actualment compta amb uns 100 milions de catòlics. Han

patit prevencions en contra i desinterès per part dels que prioritzen el compromís social, però també per part dels que desconfien de la seva música, les seves maneres exuberants i desinhibides. El mateix P. Bergoglio va explicar que essent capellà jove «li feien molta ràbia; li semblava que tots tenien alguna cosa malament al cap. Van passar els anys i es va adonar que n'estava d'equivocat: ja que és una gràcia!».

Després de 50 anys, la Renovació ha generat una multitud de conversions i de vocacions. Tenen el grup setmanal on es resa, es canta, es lloa, s'agraeix a Déu la seva bondat, se li demanen coses; resen els uns pels altres; es comenta alguna cosa de la Bíblia, es dona alguna xerrada curta. Després els recessos de 2 o 3 dies, o una setmana, sobre guarició, alliberament, vocació, lideratge, lloança, Bíblia, formació... També les trobades d'oració «especial»: misses de guarició o d'alliberament, oracions per demanar curacions, miracles, oracions de rebuig del mal, de guarició física o espiritual o emocional. També poden ser «especials» les trobades d'adoració i lloança, de vegades amb el Santíssim exposat. I els «seminaris de vida en l'Esperit». L'oració en llengües poques vegades és xenoglòsia (parlar miraculosament llengües estrangeres

que no s'han après) sinó que gairebé sempre es tracta d'oració de glosolàlia: emetre sons articulats, ben pronunciats, amb fervor, reverència, voluntat d'oració, que Sant Pau anomena «pregar en llengües» o «gemecs inefables». Es consideren un do de Déu, no una cosa forçada o provocada. Molts consideren l'oració en llengües la porta a altres carismes: la paraula de coneixement (saber coses útils revelades per l'Esperit Sant), el do de consell, la profecia (que no és parlar del futur sinó exhortar i edificar amb paraules o imatges que inspira l'Esperit). Sempre s'insisteix que és Déu qui actua a través dels germans, i que aquests dons s'exerceixen, sobretot, en el context del grup que prega, per a benefici de la comunitat i edificació de l'Església.

Els carismàtics, com tota l'Església, canten amb insistència: «*Maranatha, Veni Senyor Jesús!*». 50 anys després, la Renovació Carismàtica ha crescut i està plenament integrada en l'Església. Siguem o no de la Renovació, sempre serà necessari demanar, una i altra vegada, que l'Esperit Sant vingui amb la seva força i el seu poder, ens defensi, i ens faci fidels seguidors de Crist.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Final del curs dels Delegats de Litúrgia

El dia 3 de juliol al Santuari del Sant Crist de Balaguer (Urgell) va tenir lloc la reunió conjunta de final de curs de les Comissions Interdiocesanes formades pels Delegats de Litúrgia i de Música de les deu diòcesis de la Conferència Episcopal Tarraconense. Va presidir la trobada l'Arquebisbe d'Urgell amb el Delegat coordinador Mn. Joan Baburés, delegat de Girona, i hi assistiren un bon nombre de tots els Delegats diocesans.

Acompanyats pel Capellà Custodi del Santuari, Mn. Pau Vidal, i per l'Arxiprest de la Noguera i Rector de Balaguer, Mn. Joan Pujol, van visitar les obres més notables del patrimoni de Balaguer: el Santuari del Sant Crist, el Pla d'Almatà, l'església gòtica de Santa Maria, l'església del Sagrat Cor de Jesús contemporània i l'església gòtica de Sant Domènec.

També van tractar del treball que es va fent sobre el Missal revisat en llengua catalana, el Diumenge de la Paraula i la Setmana Bíblica per a l'Advent proper, i temes de música.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Molt bé, Mestre, tens raó...

Aquesta és la reacció impactant del mestre de la llei a les paraules de Jesús sobre el primer manament: «El primer manament són dos: estimar Déu i estimar els altres». I davant d'aquesta mostra de comunió, Jesús li diu: «Tu no ets lluny del Regne de Déu» (Mc 12,28-34).

La fe en Jesús té un component d'entrega incondicional a Ell, una mena de salt en el buit, alhora fosc i lluminós, de la seva Paraula: «Senyor, a qui aniríem; tu tens paraules de vida eterna» (Jn 6,68). Però té també un component de comunió íntima amb el Senyor, de participació personal en

la mateixa experiència de Jesús: Molt bé, Mestre, tens raó.

El missatge de Jesús no és una opció entre altres; l'amor, el perdó, el desprendiment de tot el que és caduc, el refús de tota violència i tota venjança, la confiança plena en la misericòrdia de Déu, no són consells més o menys aleatoris; són la Llum i la Veritat. Creure és entendre per experiència personal la Veritat de l'amor, del perdó, de la justícia, de la confiança en el Pare. Aquesta és obra de l'Esperit. Creure és acollir la Llum amb alegria i pau en el cor.

Jesús va portar la seva vida fins a la donació total al Pare i als homes en el misteri de la seva creu. Ell ha estimat fins a donar la vida i és així com ha obert el camí de la vida veritable, de la resurrecció, per a nosaltres i per a tots. L'expressió del mestre de la llei ha d'arribar fins a la creu. Davant de Jesús en creu, unit a tots els homes i dones sofrents de la humanitat i obrint així el camí de la vida veritable, estem cridats a confessar, amb el cor sorprès, admirat i agrait: Molt bé, Mestre, tens raó.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

50 años de la Renovación Carismática Católica

Hace 50 años, el fin de semana del 17 al 19 de febrero de 1967, una veintena de estudiantes católicos norteamericanos, en la Universidad de Duquesne, tuvieron una convivencia cerca de Pittsburgh (EE.UU.). Allí rezaron para pedir el bautismo en el Espíritu, una acción potente del Espíritu Santo que transformase sus vidas. Al principio, no pareció pasar gran cosa. Hicieron un descanso, empezaron a preparar una fiesta, pero poco después se encontraron con que cada uno por su cuenta acudía a la capilla y allí no podían dejar de rezar. Alababan a Dios en voz alta, con entusiasmo; otros sentían un gozo que les llevaba a bailar; otros lloraban de alegría. Algunos cayeron como fulminados ante el Sagrario de la capilla, en un sentimiento de adoración abrumador. Se lo contaron a otros y se fue contagiando de campus en campus, de ciudad en ciudad. Cada semana necesitaban juntarse y rezar, en voz alta y con mucha música. Se extendió por Estados Unidos y por el mundo. Les llamaban «pentecostales católicos» o «católicos carismáticos». Así nació la Renovación Carismática Católica (RCC), que actualmente cuenta con unos 100 millones de católicos. Han sufrido prevenções en contra y desinterés por parte de los que priorizan lo social, pero también por los que desconfían de su música, sus maneras exuberantes y desinhibidas. El mismo P. Jorge Bergoglio explicó que siendo cura joven «le daban mucha rabia; le parecía que todos tenían algo mal en la cabeza. Pasaron los años y se dio cuenta de cuán equivocado estaba: pues es ¡una gracia!».

Después de 50 años, la Renovación ha generado una multitud de conversiones y de vocaciones. Tienen el grupo semanal donde se reza, se canta, se alaba, se agradece a Dios su bondad, se le piden cosas; rezan unos por otros; se comenta algo de la Biblia, se da alguna charla corta. Luego los retiros de 2 o 3 días, o una semana, sobre sanación, liberación, vocación, liderazgo, alabanza, Biblia, formación... También los encuentros de oración «especial»: misas de sanación o de liberación, oraciones para pedir curaciones, milagros, oraciones de rechazo del mal, de sanación física o espiritual o emocional. También pueden ser «especiales» los encuentros de adoración y alabanza, a veces con el Santísimo expuesto. Y los «seminarios de vida en el Espíritu». La oración en lenguas rara vez es xenoglosia (hablar milagrosamente lenguas extranjeras que no se han aprendido) sino que casi siempre se trata de oración de glosolalia: emitir sonidos articulados, bien pronunciados, con fervor, reverencia, voluntad de oración, que San Pablo llama «orar en lenguas» o «gemidos inefables». Se consideran un don de Dios, no algo forzado o provocado. Muchos consideran la oración en lenguas la puerta a otros carismas: la palabra de conocimiento (saber cosas útiles reveladas por el Espíritu Santo), el don de consejo, la profecía (que no es hablar del futuro sino exhortar y edificar con palabras o imágenes que inspira el Espíritu). Siempre se insiste en que es Dios quien actúa a través de los hermanos, y que estos dones se ejercen, sobre todo, en el contexto del grupo que ora, para beneficio de la comunidad y edificación de la Iglesia.

Los carismáticos, como toda la Iglesia, cantan con insistencia: «¡Maranathá. Ven, Señor Jesús!». 50 años después, la Renovación Carismática ha crecido y está plenamente integrada en la Iglesia. Seamos o no de la Renovación, siempre será necesario pedir, una y otra vez, que el Espíritu Santo venga con su fuerza y su poder, nos defienda, y nos haga fieles seguidores de Cristo.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Festa a Tavascan per la bened

Es diu Bartomeua i ja mira des del campanar els veïns, les cases... els boscos de les muntanyes veïnes i el riu que baixa avall cap a la plana. És la campana de Sant Bartomeu de Tavascan, la parròquia del poble, al municipi de Lladorre. En realitat, es diu Bartomeua, Maria de les Neus i Simeona, i és bessona de la que fou beneïda el 1901. La seva bessona es trobava bastant deteriorada i era impossible reparar-la, com en un primer moment els veïns i el rector volien fer.

El diumenge 2 de juliol, l'Arquebisbe d'Urgell acompanyat pel rector de Sant Bartomeu de Tavascan, Mn. Joan Dies, va beneir la nova campana, després de l'Eucaristia, a la que va assistir tot el poble.

Posar en solfa una campana no es fa tots els dies.

Bartomeua és una campana que pesa uns 300 kgs. s'ona amb el to de La i ha estat construïda per PACCARD Fonderie de Cloches, una Fundició de Sévrier (França). Una peça molt bonica, brillant i amb detalls en la seva part externa. El jou que la subjecta ha estat realitzat per l'empre-

sa ERMEC de Barcelona. La unió dels veïns i el seu esforç han fet possible la reposició de Bartomeua, i ha estat un repte aconseguit.

Abans de dedicar una campana al culte s'ha de beneir, en un ritual ple de simbolisme. En acabar la missa, el 2 de juliol, va ser beneïda per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives, que la valorà com

a instrument que «ens recorda la veu de Déu, que ens fa alçar la mirada i els cors envers l'Altíssim». I també, com la que aplega i avisa la comunitat dels esdeveniments més nostres: el toc de la pregària i els tocs de bateig, de casaments, de difunts i sobretot el toc de missa cada diumenge, com també de foc o de perills. Les madrires de Bartomeua van ser les majora-

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

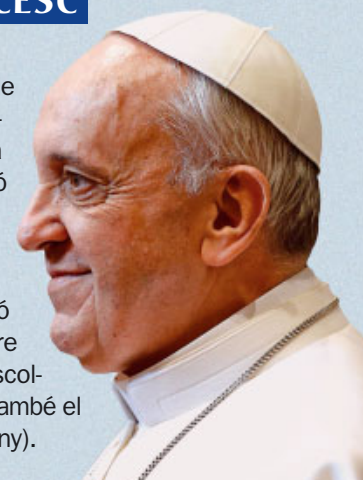

@Pontifex: «Cal molta pregària i molta penitència per implorar la gràcia de la conversió i la fi de tantes guerres al món» (14 de juny).

@Pontifex: «L'amor demana una resposta concreta. No n'hi ha prou amb bons propòsits, els altres no són números, sinó germans per cuidar» (16 de juny).

@Pontifex: «L'existència de cadascú de nosaltres va lligada a la dels altres: la vida no és temps que passa, sinó temps de trobada» (16 de juny).

@Pontifex: «La preocupació ecològica també és sempre una preocupació social. Escoltem el crit de la terra però també el crit dels pobres» (17 de juny).

Benedicció d'una nova campana a Sant Bartomeu

les i dones grans del poble de Tavascan encapçalades per la més gran, de 102 anys.

Després de la benedicció, va arribar el moment esperat pels petits i tothom va poder fer sonar la nova campana.

Va ser enlairada amb una grua fins al seu indret definitiu, el campanar de Sant Bartomeu, seguida per l'atenta mirada de grans i petits, per l'Alcalde de tot el municipi de Lladore, Il·lm. Sr. Salvador Tomàs Bosch, i per la Junta de veïns i per suposat, les seves mdrines.

Com va recordar Mons. Vives, les campanes ritmen la vida dels pobles i les hem d'estimar, com fan avui els veïns de Tavascan i els amics de tot Lladore i la Vall de Cardós. El seu so és el símbol de la veu de Déu, però també de la contemplació, ja que suspeses en el seu campanar no arriba

fins a elles el rebombori de les coses humanes, ni les distreuen les accions... El Sant Pare Pau VI va dir sobre elles que fan sentir la seva veu, que ressona entre la terra i el cel, són el diàleg de la fe i la pregària, suspeses des del més alt, sobre la nostra vida terrena, horitzontal i profana; un cant metàl·lic, intèrpret d'aquell altre vocal que puja a les altures per invocar les benediccions de Déu. Les campanes han marcat durant segles el ritme de la vida i han avisat els pagesos del que fos necessari.

Quan la campana Bartomeua va arribar al seu lloc i es va poder fixar va fer una tocada d'alegria i benvinguda. La seva bessona deteriorada ha quedat dins l'església en lloc d'honor, puix havia estat promoguda amb l'esforç i les donacions materials de tot el poble. La podeu visitar si aneu a Tavascan.

► **Més de 400 persones van assistir a l'Eucaristia** per commemorar el 80è aniversari de l'arribada de Sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei, a Andorra. Es va celebrar el dia 2 de juliol a l'església parroquial de Sant Julià de Lòria i fou presidida pel Vicari de la Prelatura de l'Opus Dei a Andorra i Catalunya, Mn. Ignasi Font, i pel Rector de la Parròquia, Mn. Josep Chisvert. A l'Eucaristia hi van assistir el Ministre de Sanitat, M.I. Sr. Carles Álvarez Marfany, i els Cònsols de la Parròquia, Hbles. Srs. Josep Miquel Vila Bastida i Julià Call Reis. A la seva homilia, Mn. Font destacà com

Andorra fou terra d'acollida per a tots els fugitius que, com Sant Josepmaria escapaven d'un país en guerra. A l'església de Sant Julià des de fa 5 anys hi ha una escultura de Sant Josepmaria orant que commemora aquesta fita.

► **La celebració de 50 anys de l'ordenació presbiteral de Mn. Josep Maria Aresté**, el dia 24 de juny, es va fer a la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta de Bellvís juntament amb les comunitats parroquials que ara serveix d'El Poal, Els Arcs i Bellvís. Presidí l'Eucaristia d'acció de gràcies el mateix Mn. Josep Maria i concelebraren Mn. Joan Pujol, Arxiprest de Noguera, i els preveres de l'Arxipres-

tat de Noguera que van voler acompanyar Mn. Aresté en aquesta jornada d'acció de gràcies a Déu pel do del seu ministeri sacerdotal.

► Un curs teòric i pràctic sobre les icones i la seva pintura,

va ser impartit pel professor italià Giampietro Pellegrini, a la Casa d'Espiritualitat del St. Crist de Balaguer dels dies 3 al 7 de juliol. L'activitat va ser organitzada per Mn. José de Jesús Navas, rector d'Isona (Urgell), bon pintor d'icones, amb bastants obres ja realitzades de gran qualitat.

En el curs hi van participar una dotzena d'alumnes molt interessats vinguts de Catalunya, de tot Espanya, i fins i tot d'Holanda.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / Sl 105 / Mt 13, 31-35]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, i fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. □ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. Sant Alfons M. de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoris-

tes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Mare de Déu dels Àngels; sant Eusebi de Vercelli, bisbe; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prevere marianista, de La Mure, fundador de les associacions eucarístiques i dels sacerdots sagra-

mentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13,47-53]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeble de Pau a Filips (s. I).

4. □ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Joan M. Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró de rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

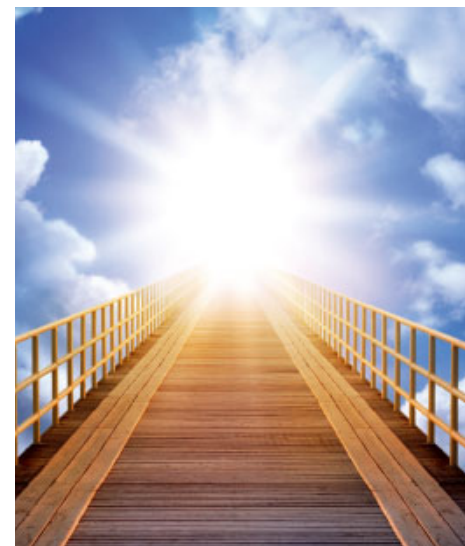
5. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. □ Dedicació de la Basílica de Santa Maria la Major; Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, del Vinyet, Eivissa, Remei, ...

6. □ Diumenge vinent, la Transfiguració del Senyor (lit. hores: de la festa, 2a setm.) [Dn 7,9-10.13-14 / Sl 96 / 2Pe 1,16-19 / Mt 17, 1-9]. Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares.

Diumenge XVII de durant l'any

COMENTARI

Doneu al vostre servent un cor per escoltar

Es dos *Llibres dels Reis* són de fet un de sol; i molt lligat als de Samuel. Mostren una visió ideal de la reialesa segons la tradició deuteronomista: *observa els manaments de Déu, segueix els seus camins, posa en pràctica els seus decrets* (1Re 2,3). El judici, però, sobre la majoria de reis diu: *va fer el que és dolent als ulls de Déu*.

Salomó, immensament ric i magnífic vers el Temple, destaca per la saviesa extraordinària: com la va adquirir?

El Senyor digué a Salomó: «Què vols que et doni?». Respongué: «Doneu al vostre servent un cor per escoltar.»

El text original parla literalment de *cor per escoltar*. Escoltant amb el cor Déu i els germans rebem el do de *discerniment* per jutjar amb *justícia*.

Rm 8,14-30 parla del viure com a fills de Déu per l'Esperit. Criteri axiomàtic: *Tots els qui són guiats per l'Esperit són fills de Déu*. Ser fills de Déu no és qualitat estàtica, rebuda màgicament, sinó camí de vida obert i sostingut per l'Esperit.

La certesa del cristià en la seva salvació es basa en la coherència fidel de Déu que *ho disposa tot en bé dels qui l'estimen*.

Les dues paràboles d'avui —exclusives de Mt— subratllen que el Regne de Déu és un veritable *tesor*, que de fet *portem en gerres de terrissa* (2Cor 4,7).

L'home que troba el *tesor amagat* fa negoci *venent tot el que té per comprar-lo*: no hi ha comparació entre el cost i l'adquisició; entre l'esforç per seguir Crist i el goig de viure amb Ell.

Per això ho fa *content de la troballa*.

La renúncia o desprendiment evangèlic, més que condició prèvia per accedir al Regne, és fruit del seu descobriment.

► Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digues-me què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

► Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meua heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei que surt dels vostres llavis / que mil monedes d'or o de plata. R.

Que el vostre amor em conforti, / com va prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, / jo tindrè vida, la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot, / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meua ànima. / La vostra paraula, explicada, / dóna llum i l'entenen els senzills. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans.

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

► Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà. També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.» «Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció de noche en sueños a Salomón y le dijo: «Pídeme lo que deseas que te dé». Salomón respondió: «Señor mi Dios: Tú has hecho rey a tu siervo en lugar de David, mi padre, pero yo soy un muchacho joven y no sé por dónde empezar o terminar. Tu siervo está en medio de tu pueblo, el que tú te elegiste un pueblo tan numeroso que no se puede contar ni calcular. Concede, pues, a tu siervo, un corazón atento para juzgar a tu pueblo y discernir entre el bien y el mal. Pues, cierto, ¿quién podrá hacer justicia a este pueblo tuyo tan inmenso?». Agradó al Señor esta súplica de Salomón. Entonces le dijo Dios: «Por haberme pedido esto y no una vida larga o riquezas para ti, por no haberme pedido la vida de tus enemigos sino inteligencia para atender a la justicia, yo obraré según tu palabra: te concedo, pues, un corazón sabio e inteligente, como no ha habido antes de ti ni surgirá otro igual después de ti.»

► Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu ley, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo la ley de tu boca / que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y tu ley será mi delicia. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien; a los cuales ha llamado conforme a su designio. Porque a los que había conocido de antemano los predestinó a reproducir la imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito entre muchos hermanos. Y a los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente:

«El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra, lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo. El reino de los cielos se parece también a un comerciante de perlas finas, que al encontrar una de gran valor se va a vender todo lo que tiene y la compra. El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran. Lo mismo sucederá al final de los tiempos: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno de fuego. Allí será el llanto y el rechinar de dientes. ¿Habéis entendido todo esto?». Ellos le responden: «Sí». Él les dijo: «Pues bien, un escriba que se ha hecho discípulo del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando de su tesoro lo nuevo y lo antiguo».